

Утіха душі

Роберт Бернс

Хай пише писака, хай б'ється солдат,
Хай бреше усяко крутій-дипломат,
Хай лічить купчина куші-бариші,
А в мене чарчина — утіха душі.

Не заздрю я лорду, не кплю я з селян,
Для мене байдуже, мужик ти чи пан,
Бо хлопці в корчомці — мої браташі,
А пляшка-пузашка — одрада душі.

Пишається дідич, що коні баскі,
Втішається крамар, що гроші дзвінкі...
Не знають ледаща — пани й торгаші,
Що чарка — найкраща потіха душі.

Як жінка померла, я ревно моливсь,
Та скоро побачив, що в тім помиливсь;
Молінням-жалінням душі не суши:
Чарчина єдина — бальзам для душі.

Якось мене люди підбили на риск,
Я втратився тяжко в надії на зиск;
Чи тяжко, не тяжко, турботи лиши —
Є пляшка-пузашка — розрада душі.

"Одрада в стражданні",— сказав нам співець,
Хоч, може, й не в рясі — душею чернець!
Ой ченче-святенче, бреши не бреши,
А пляшка та чарка — розкоші душі.

Переклад М. Лукаша